

Forfatter: Grundtvig, Meta Cathrine Marie Bang

Titel: BREV TIL: Grundtvig, Svend Hersleb FRA: Grundtvig, Meta Cathrine Marie Bang (1848-11-03)

Citation: Grundtvig, Meta Cathrine Marie Bang: "BREV TIL: Grundtvig, Svend Hersleb FRA: Grundtvig, Meta Cathrine Marie Bang (1848-11-03)", i *N. F. S. Grundtvig og hans nærmeste Slægt under Treaarskrigen - En brevveksling*, G. E. C. Gads Forlag, s. 171. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001991765-000-shoot-L0019917650000109.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: N. F. S. Grundtvig og hans nærmeste Slægt under Treaarskrigen - En brevveksling

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

*Fra Meta Boisen til Broderen Svend.
Den 3die November 1848*

Kjære Svenn!

I Forgaars svarte jeg Johan paa hans Lykønskingsbrev til min Bryllupsdag, og jeg havde da ogsaa tænkt, at skrive til Dig, men dengang vilde det ikke lykkes, endskjøndt jeg i alle disse Dage har følt en dyb Trang, til at takke dig, ret hjertelig, for det lille smukke Digt, som jeg modtog fra dig i Løverdags, og som glædede mig mageløst, kun kan jeg ei nægte at jeg gjerne vilde haft et lille Brev med, »ja saadan er det, vil du nok sige, hun vil have baade i Pose og Sæk,« men jeg er dog virkelig ikke saa utaknemlig som jeg kan synes, men det Brev som jeg modtog fra dig i Fredags har rigtignok som du selv siger »kjendelig Præg af at være et Pligtarbeide ved at være saa »koldt »tørt« og »højtideligt som muligt«. Du giver, rigtignok mig Skylden herfor, fordi, jeg havde mindet dig om min Bryllupsdag, men Svenn det var dog haardt, at straffe mig med Kulde, det værste af Alt imellem Venner og Sødskende, men jeg vil trøste mig med, at du dog vist i Grunden mener mig det godt, om du end et Øieblik kan forekomme mig lidt kold og bitter, jeg trøster mig da ved Tanken om ifjor, da Du ei allene gav mig det deilige hjertelige Digt, som er min kjæreste Eiendom ; men tillige paa alle mulige Maader viste mig din broderlige Kjærlighed, ja tak Svenn ! inderlig hjertelig Tak, modtage Du af mig for dette Aar, hvis sidste Halvdeel vi desværre ei har tilbragt sammen. Ja Svenn; det er i Sanhed en urolig, men tillige en alvorlig Tid, vi leve i, en Tid, hvor det gjælder, om Danmark skal forgaa, eller bestaa, om Vi med Sværdet i Haanden vil hævde vores Selvstændighed, og hvis det ei lykkes synke i Graven med Ære; eller, vi vil lade os træde paa Nakken af Tydskerne, medens de andre Magter, hvis Hjelp vi længe forgjæves har stolet og ventet paa, udlee s. 1720s, og siger »ja vil de ei engang selv vove Liv og Blod for at forsvare deres Grændser hvor kan de da vente at vi skal hjelpe dem thi Hver er dog sig Selv nærmest«. Du anseer det, endnu for i dit sidste Brev, tidlige[re] har du ei været saa sikker i din Sag, at Tscherning er den eneste, som kan frelse Danmark, men hvor kan du dog det, jeg seer nok du kalder os Kjøbenhavnere Børnene paa Torvet, men det rørte mig ikke, her passede det ikke, thi, skulde vi virkelig lade Danmark forgaa, hellere end være bekjendt vi tog Feil, da vi valgte Tscherning til Krigsminister, thi du kan dog i Grunden ei nægte, at den som intet Haab har for Danmark men betragter det kun som en Slags Leeg, at vi vil søge at frelse Danmark, som jo efter hans egne Ord »kun er et Cadaver man behøver at sparke til saa falder det sammen« den, som ikke har mere Haab om Danmarks Frelse, kan og vil, jo umulig med Kraft tage fat paa at jage Tydsken ud naar han troer det er til slet ingen Nytte, thi da var det jo stor Synd at opofre saa mange Menneskeliv blot for Løiers Skyld. Ministeriet vil da som du seer af Rigsforhandlingerne ei til at give nogle Oplysninger, skjøndt de jo allerede flere Gange er opfordret dertil; men kommer Fader derind, som jeg da nu haaber, han reiste igaar til Præstø hvor der jo skal være Omvalg paa Mandag, saa vil han vist ikke give efter, men blive ved at spørge indtil han faar Svar; ja Gud give at han, eller hvilkensomhelst anden dansk Mand, maa kunde frelse Danmark, fra den Undergang som synes nær for Haanden. Men Gud vil dog vist ei endnu lade Danmark forgaa, saa længe der slaer saamange Hjerter varmt, for det danske Fædreland, og Modersmaal, og det vil han ogsaa, naar vi bede ham derom, hjelpe os i al vor Nød. Nu Farvel for denne Gang, Beskrivelsen over min Bryllupsdag kan du faa hos Johan

Grundtvig og hans Slægt.

II

Din hengivne Søster Meta.